

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 17/07/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 189

Hòa Thượng giảng rất rõ về năm điều không thể nghĩ bàn của pháp môn niệm Phật. Đây là năm điều nổi bật nhất trong vô số những điều không thể nghĩ bàn mà pháp môn này mang đến. Cho nên pháp niệm Phật không phải dành cho ông già bà lão mà ngay đến thượng căn, thượng trí, hàng Bồ Tát đến hàng hạ căn hạ trí, chỉ cần có lòng tin phát tâm niệm một câu “**A Di Đà Phật**” thì đều có thành tựu.

Nếu chúng ta muốn niệm Phật thành tựu thì tâm chúng ta phải thanh tịnh, phải không dính mắc. Tuy nhiên, chúng ta dính mắc rất vi tế vào “*danh vọng lợi dưỡng*”, ý niệm hưởng thụ “*năm đục sáu trần, tham sân si mạn*”. Ví dụ khi lễ Phật mà lúc đứng lên dẫm vào áo tràng khiến lễ đó bị chậm lại thì ngay lúc này ý niệm sân khởi lên. Một mặt hồ phẳng lặng, không có chút gợn sóng thì mặt hồ mới thanh tịnh.

Chúng ta phải luôn quán chiếu mới nhận ra diễn biến phức tạp của tâm. Con người ngày nay với ý tưởng của mình mà còn có thể chế tạo ra chiếc máy biết tính toán, phân tích, giải mã được các chu kỳ vận hành của cả vũ trụ. Cho nên Hòa Thượng chỉ dạy rằng nếu con người hằng ngày không niệm Phật thì chỉ niệm vọng tưởng.

Có những người cho rằng họ không cần niệm mà giữ tâm không. Hòa Thượng chỉ dạy rằng, chúng ta không thể giữ được tâm không, chúng ta hoặc sẽ ngủ gục hoặc sẽ vọng tưởng. Trong một khoảnh khắc tay có tới 36 triệu ý niệm. Các ý niệm xuất hiện rất vi tế và quá nhanh nên chúng ta không cách gì nhận ra được.

Không học Phật, chúng ta không biết được việc này. Có người nói rằng trước đây không có vọng niệm nhưng từ ngày niệm Phật hay tụng Kinh thì vọng niệm tuôn trào. Hiểu như vậy là không đúng! Trước đây, chúng ta thuận theo vọng niệm, không có gì ngăn lại nên giống như dòng suối từ hòi nào đến giờ vẫn chảy tự do, bây giờ có một vật cản lại không cho dòng suối chảy nữa thì nước sẽ bắn lên tung tóe.

Không phải là trước đây không có vọng niệm. Trước đây vọng niệm vẫn nhiều nhưng vì chúng ta không kiểm soát mà chạy theo vọng niệm nên không nhận ra chúng. Bây giờ niệm Phật tức là có kiểm soát mới thấy vọng niệm quá nhiều. Vì vậy, Hòa Thượng mới nói ngồi đó không vọng tưởng thì cũng ngủ gục chứ làm gì giữ được tâm không! Do đó, dù chúng ta tu hành bất cứ pháp môn nào thì kết quả tu hành phải là phiền não vọng tưởng cùng các tập khí xấu ác càng lúc càng ít đi.

Tâm người tu càng thanh tịnh thì trí tuệ càng phát triển, lòng đại từ đại bi càng rộng mở, khả năng nhìn thấy các việc cần làm để lợi ích chúng sanh càng rõ ràng hơn. Tu lâu mà chẳng thấy lợi ích chúng sanh chút nào, càng lúc chỉ lợi cho bản thân mình thì đã tu sai. Hoặc có những người tu hành mà tất cả tập khí phiền não vẫn còn y nguyên, khi gần “*Tài, Danh, Lợi, Sắc, Thực, Thù*” thì dính “*Tài, Danh, Lợi, Sắc, Thực, Thù*”.

Có người nói mọi thứ họ đều không dính mắc, đều buông xả nhưng không ai hiểu họ buông xả cái gì vì họ chẳng có thứ gì cho ai, chẳng quan tâm đến ai, mọi thứ đều là mình tiêu dùng. Đây là chỗ sai lầm nghiêm trọng mà họ không thấy. Hòa Thượng nói về chữ “*Vô trụ*” rất hay: “*Trải qua 63 năm tu học, tôi mới thể hội được thể nào là vô trụ*”. “*Vô trụ*” chính là buông xả mà buông xả chính là “*Vô trụ*”. Buông xả mọi sự mọi việc, không còn dính mắc nữa. Buông xả “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, ý niệm hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham sân si ngạo mạn*”.

Ngay ở chỗ “*Vô trụ*” mà sanh tâm. Sanh tâm gì? Sanh tâm “*Đại từ Đại bi*”, cứu giúp và làm lợi ích được tất cả chúng sanh. Bây giờ nếu chúng ta sanh tâm mà chưa ở trạng thái “*Vô trụ*” thì sẽ vì “*tư lợi*”, vì “*cái ta*” và vì “*cái của ta*” mà sanh tâm. Nếu từ “*Vô trụ*” mà khởi một câu “*A Di Đà Phật*” thì liền tương thông với Phật, lúc đó ta chính là “*A Di Đà Phật*” mà “*A Di Đà Phật*” chính là ta.

Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta rằng “*Vô trụ*” chính là sanh tâm, sanh tâm chính là “*Vô trụ*”. Sanh tâm và “*Vô trụ*” là một không phải là hai. Chúng ta có thể thể hội được rằng nếu chúng ta khởi tâm động niệm hay sanh tâm mà không từ nơi “*Vô trụ*” tức là không lìa tướng, vẫn dính mắc vào tướng thì phiền phức. Vì sao? Vì chúng ta sẽ “*tự tư tự lợi*”, vì “*ta*”, vì “*cái của ta*” mà sanh tâm. Mọi chướng ngại sẽ phát sinh từ đây, sẽ xuất hiện tâm “*lời lỗ, được mất, tốt xấu, hơn thua, phải quấy*”.

Pháp môn Tịnh Độ không phải là pháp thấp hèn, chỉ dành cho ông già bà lão. Người thượng căn, thượng trí thì sẽ đạt được “*Lý nhất tâm bất loạn*”, người căn cơ thấp hơn thì đạt “*Sự nhất tâm bất loạn*” và người thấp hơn nữa thì đạt “*Niệm Phật thành khởi*”. Chúng ta không cần phải cố gắng để hiểu rõ về những lý thuyết này.

Khi chưa thâm nhập vào cảnh giới Phật thì việc nỗ lực để hiểu chẳng khác nào mây trên ngọn núi. Một khi đã leo lên đến đỉnh núi rồi thì mới thấy mây vẫn còn ở rất xa. Đối với Phật pháp, chúng ta đừng cố gắng tìm hiểu mà hãy cố gắng thực hành. Hòa Thượng thường nhắc câu rằng: “*Nghe lời thật làm*”. Chúng ta cứ “*Nghe lời thật làm*” thì dần dần sẽ bước vào cảnh giới Phật, còn cố gắng tìm cầu học hỏi thì cho dù cả đời này tìm hiểu cũng chưa hiểu thật sự mà chỉ hiểu trên danh tự, trên lời nói, trên chữ viết, chứ chưa nhập Phật cảnh giới.

Trước đây chúng ta làm việc gì đó cho ai, đặc biệt vào ngày nghỉ thứ 7, Chủ Nhật thì chúng ta thường thấy mệt mỏi. Chúng ta làm dần dần và thấy kết quả là mọi người được an vui, hạnh phúc thì chúng ta không còn thấy mệt mỏi và nhận ra rằng chính vì

sự “*tự tư tự lợi*” của mình, mong muốn đi chơi của riêng mình nên mới bị mệt mỏi. Niềm vui không nằm ở thỏa mãn tư dục, ước muốn của bản thân. Việc xả bỏ ý niệm tự lợi, hưởng thụ của chính mình thì mình không mệt mỏi nữa.

Giống như một người nghiện mọi thứ thì anh ta luôn bị sai sử bởi thứ anh ta nghiện nên anh ta không còn tự tại. Người tự tại chính là biết dẹp hết tư dục, dẹp hết mong muốn theo thói quen riêng của mình. Chính mình phải là người chủ động sai sử tập khí thói quen, giờ thức dậy là dậy; giờ đi ngủ là đi ngủ.

Hiện tôi đang dịch Tịnh Độ Đại Kinh Khoa Chú, tôi đã tải hết bản tiếng Hoa mà Hòa Thượng giảng vào ổ cứng để phòng trường hợp có trục trặc kỹ thuật. Đây chính là ý niệm dụng tâm tu hành, học tập. Trong thế gian chúng ta cần có thời gian để học tập, để trải nghiệm và trong tu hành cũng vậy, chúng ta cần có năm tháng tu học thì dần dần chúng ta mới gột rửa được tập khí xấu ác của mình, mới hoàn nguyên tức là trở lại về với gốc của mình. Hòa Thượng dạy rằng muốn tu hành thành tựu thì không gì khác hơn là “*nghe lời thật làm*” suốt cuộc đời.

Hòa Thượng nói: “*Căn tánh của tôi so với người thì không bằng người nhưng tôi có một điểm là nghe lời và thật làm nên tôi được lão sư chọn trúng*”. Ngài được lão sư Lý Bình Nam, giáo sư Phương Đông Mỹ, Đại sư Chương Gia chọn vì Ngài “*nghe lời thật làm*”. Chúng ta đang học theo Hòa Thượng là có sự truyền thừa chánh mạch. Hòa Thượng cả đời chỉ niệm Phật, học Tịnh Độ, Ngài nói một đường làm một đường và trước sau như một. Bản thân tôi chỉ học Hòa Thượng, chỉ phiên dịch pháp của Hòa Thượng. Nhiều người vẫn tìm đến tôi vì họ hiểu tôi chỉ chuyên nghe theo Hòa Thượng Tịnh Không nên những gì liên quan đến Ngài là họ tìm tôi.

Lúc Hòa Thượng Minh Cảnh còn tại thế, có người nhờ Hòa Thượng đọc lại bản dịch bài giảng của Hòa Thượng Tịnh Không cho họ. Khi đó Ngài thấy tôi và nói tôi sửa bản dịch này. Lúc đầu tôi từ chối vì nghĩ rằng sửa rất là lâu, lâu hơn làm từ đầu nhưng tôi đã nghĩ lại rằng: “*Đây là sách của Hòa Thượng, sách đã đến tay mình rồi thì sau này in ra mà có sai thì sai đó thuộc về mình*”. Tôi quyết định cầm bản dịch đó sửa lại.

Cho nên, khi chúng ta chuyên thì chắc chắn sẽ rất tốt. Ở thế gian có câu: “*Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh*”, cho nên sở học ở thế gian là phải chuyên. Còn tu học trong Phật pháp thì phải chú trọng hơn chứ không chỉ dùng từ chuyên. Tôi chỉ có một cách làm là cách của Hòa Thượng, chỉ dịch pháp của Hòa Thượng. Đến nay chúng ta đã học gần 2000 giờ rồi và vẫn chỉ học với Hòa Thượng.

Hòa Thượng cả đời chỉ giảng Tịnh Độ, tu Tịnh Độ và chân thật phát huy giáo dục Văn Hóa Truyền Thống làm lợi ích chúng sanh. Cả đời Ngài như vậy nhưng Ngài không bị xen tạp, vẫn một câu “*A Di Đà Phật*” niệm đến cùng, khi giảng Kinh là giảng Kinh Vô Lượng Thọ. Hiện tại, chúng tôi tiếp tục phiên dịch Bộ Tịnh Độ Đại Kinh Khoa Chú

931 tập, là bộ sách sau cùng Hòa Thượng giảng. Như Hòa Thượng chỉ dạy, sống thêm một ngày thì làm việc một ngày, tận tâm tận lực mà làm.

Hòa Thượng trong bài này nêu ra 5 điểm trong vô số điểm thù thắng đặc biệt của pháp môn Tịnh Độ. Để đạt được 5 điểm này thì hành giả tu Tịnh Độ cũng phải đặc biệt. Không thể niệm như nhai trầu mà đạt được sự thù thắng. Niệm như nhai trầu là “*Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, đau mồm rát họng chỉ uổng công*”. Hòa Thượng đã dạy cách chúng ta tu tập để đạt được 5 điểm thù thắng này, chúng ta chỉ việc “*nghe lời thật làm*”.

Ngài dạy chúng ta từ nơi vô tướng, từ nơi “*Vô trụ*” mà sanh tâm. Nếu chúng ta nói ra được nghĩa là đã thấy tướng, thấy hình dạng. Vậy từ nơi “*Vô trụ*” sanh tâm gì? Đó là tâm Đại Từ Bi để độ chúng sanh, giúp đỡ chúng sanh. Việc này không làm chướng ngại việc tu hành của chúng ta. Từ nơi “*Vô trụ*”, vô tướng mà khởi niệm một câu “*A Di Đà Phật*”. Đây là điểm vô cùng đặc biệt.

Hòa Thượng nói: “*Thật làm thì thật có kết quả, không thật làm thì không thật có kết quả.*” Điều đáng buồn là có nhiều người không thật làm nên họ bỏ đi cơ hội một đời vãng sanh thành Phật, thậm chí họ còn hủy báng và phá hoại. Một người bình thường, không mắc phải tội phi báng thì trong vòng sanh tử trải qua thọ khổ, họ vẫn còn có cơ hội trở lại thân người. Nhưng một khi hủy báng chánh pháp thì khó lòng có ngày để gặp lại. Khi chúng ta không thích thứ gì đó thì cả đời chúng ta sẽ không nhắc đến, không đi đến nơi đó. Một khi hủy báng chánh pháp, hủy báng pháp mà bao đời tổ sư đại đức tu hành chứng đắc, thì làm sao có cơ hội gặp lại. Cho nên mỗi chúng ta đừng bao giờ để mình mất đi cơ hội tốt đẹp này.

Trên lớp học của chúng ta, người đến người đi đông đúc như cái chợ, tôi chẳng biết họ tên gì? đến lúc nào? đi lúc nào? Nghe pháp Hòa Thượng nhưng rồi tôi thấy họ vẫn chìm trong “*danh vọng lợi dưỡng, ảo danh ảo vọng*”, họ chẳng có chút lợi ích gì. Nhiều người cho rằng bỏ đi tập khí thật là khó quá, không làm được. Quả đúng là con người mà bỏ đi “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*năm đục sáu trần*” thì không phải là con người mà là Phật, Bồ Tát.

Chúng ta học Phật pháp, đừng vội vã, đừng muốn nhanh, phải hiểu rằng chúng ta phải trải qua năm tháng miệt mài hành trì, “*trường kỳ kháng chiến nhất định thắng lợi*”. Riêng trong năm nay, chúng ta tổ chức các Trại hè đều miễn phí, mang lại lợi ích cho bao nhiêu người. Rõ ràng như lời Hòa Thượng nói “*tự hành*” giúp cho “*hóa tha*” tốt hơn và ngược lại. Khi chúng ta chân thật làm và chúng sanh chân thật được lợi ích và từ khi chúng ta thấy chúng sanh chân thật được lợi ích rồi thì chúng ta làm ngày càng mạnh mẽ hơn, cương quyết hơn, chân thật hy sinh, phụng hiến một cách chí công vô tư.

“*Tự hành*” là tự hoàn thiện chính mình và mang sự hoàn thiện ấy giúp người là “*hóa tha*” và khi giúp người mà người có thành tựu tức là “*hóa tha*” quay trở lại giúp cho chúng ta hoàn thiện mình hơn. Đây chính là tự độ mình và độ người. Phật pháp Đại

thừa chính là như vậy, không phải chỉ tu học cho riêng mình. Phật pháp mà chỉ “*độc thiện kỳ thân*” – tốt cho riêng mình thì không phải là Phật pháp Đại thừa.

Khi chúng ta học với Hòa Thượng, chúng ta dần dần sẽ cảm nhận điều này. Hiện tại tôi đã học gần 2000 giờ với Hòa Thượng mà chưa trễ một phút nào còn phiên dịch bài giảng của Hòa Thượng là khoảng 30.000 giờ. Vì lý do sức khỏe tôi tưởng mình không thể quay trở lại công tác phiên dịch nhưng không ngờ bây giờ tôi lại có thể tiếp tục công tác này, tiếp nối 30.000 giờ. Quả đúng là “*tự độ*” giúp “*độ tha*”, “*độ tha*” lại giúp cho mình “*tự độ*” được tốt hơn./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!